

Elhangzott 2016. április 10-én a Tóvárosi Imaházban

Köszöntés: Kegyelem néktek és békesség attól, aki van, és aki volt, és aki eljövendő, és a hét lélektől, akik a trónusa előtt vannak. Ámen.

Lekció: Jel. 3:14-18

Buzdítás: Keressétek az Urat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van.

Textus: Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire; de nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szánalmas és a szegény, a vak és a mezítelen: tanácsolom neked, végy tőlem tűzben izzított aranyat, hogy meggazdagodj, és fehér ruhát, hogy felöltözz, és ne lássék szégyenletes mezítelenséged; és végy gyógyító írt, hogy bekend a szemed, és láss. Jel.3:17-18

Kedves Testvéreim!

A most felolvasott igeszakasz a Jelenések könyvében található látomások egyike, amely a laodiceai gyülekezetnek szól. Maga Laodicea híres volt bankjairól, orvos iskoláiról és ezekből kifolyólag a gazdagságáról. Híresek voltak a Laodiceában készült gyógyszerek, köztük a szemkenőcsök is. Kr. u. 61-ben a várost súlyos földrengés pusztította, de jómódjára jellemző, hogy segítség nélkül épült újjá. A gyülekezet sem szenvedett semmiben hiányt. Mindenük megvolt, elégedett, úgymond szükségét nem látott emberek jelentették a gyülekezet tagjait. Krisztus mégis kritikával lép fel. Az a vádja a gyülekezettel szemben, hogy közönyös, önelégült, nincs benne izzó hit. Ahogy ma mondanánk: él mint hal a vízben. Olyan volt, mint amilyen nekünk egy korty langyos víz, ha szomjasak vagyunk. A forró tea, a hideg víz: egyaránt felüdít bennünket, aszerint, hogy fázunk-e vagy melegünk van. A langyos vizet azonban kiköpjük, mert utáljuk lenyelni. . Tehát olyan gyülekezetről és azon belül emberekről van szó, akik csak úgy vannak a hitben. Mivel az életük anyagi szempontból rendben van, lelki szempontból sincs hiányuk. Hiszen, akinek napi szinten anyagi gondokkal kell szembe néznie, az igencsak szükségét érzi a lelki segítségnek is. Ez a gyülekezet elvan. Nincs bennük a láz, hogy hirdessék és adják tovább az örömhírt, nem kell küzdeniük az üldöztetéssel szemben, nem szükséges, hogy megvédjék magukat. Hisznek Krisztusban, a létében, talán a gyülekezetben is jó lenni, de ennél nem terjed tovább a létük. A lágymeleg állapot vagy azt jelenti, hogy sohasem tudott igazán felmelegedni Jézusért, vagy azt, hogy már kihűlt benne a régi melegség. Krisztus ez ellen lép fel. Míg a többi gyülekezet esetében hallunk biztató, elismerő szavakat, itt semmi ilyesmivel nem találkozunk. Az itteni állapotok csak feddést és intést, meg jó tanácsot váltanak ki Jézusból.

De miért? Nem elég, hogy részt vesz valaki a gyülekezet életében? Hogy itt van az alkalmakon, hogy fizeti az egyházfenntartást? Mi a baj ezzel? Nyilván nem ezzel van a baj, legalábbis az Ige szerint, hanem azzal a lelküllettel, amivel belépnek a tagok a gyülekezetben. A közönnyel, az érdektelenséggel, a nemtörődomséggel. Egy gyülekezet nem csak van. Nem csupán egy hely, ahol egy jó szót kaphatunk, ahol esetleg számon tartanak, hanem feladat, küldetés, misszió. Ti vagytok a föld sója, mondja Jézus egy másik helyen. Ha pedig a só megízetlenül mire való? Semmire. Ki kell dobni. Ha egy gyülekezet és benne a tagok Krisztust a földön nem képviselik hűen, akkor létjogosultsága megszűnik. Az nem lehet, hogy önmagáért létezzen. Krisztus azért hívja létre, hogy a lelkeket Őhozá vezesse. S ha ezt elmulasztja, nincs értelme a fennmaradásának. A gyümölcstelen fát kivágják a kertből, nincs rá szükség.

Azonban Krisztus mégsem teszi ezt, hanem féltő szeretettel fordul a laodiceaiak felé és ébresztgeti őket, megpróbálja felrázni, életre hívni. Igyekszik új nézőpontból láttatni életüket. Hogyan? Egyrészt felnyitja a szemüket, másrészt gyógyulást, kiutat mutat nekik.

De mi közünk van nekünk mindehhez? Hiszen eddig folyamatosan egy korban és földrajzilag is tőlünk távol álló közösségről beszéltünk. Azonban én azt gondolom, hogy Jézus szavai nem csak a laodiceai gyülekezetnek szólnak, hanem Isten Lelke által minden egyes közösséget arra indítanak, hogy önvizsgálatot tartson, vajon rá nem igazak-e az elhangzottak. Azt is fontos értenünk és látnunk, hogy amikor Jézus egy gyülekezetet szólít meg, tulajdonképpen az egyénhez, hozzá és hozzám szól.

Személyes önvizsgálatra hív, hogy aztán közösségi szinten is megújulhassunk. Ennek az önvizsgálatnak az első lépése nem más, mint a helyes önértékelés, a helyes énkép.

Mert mit láthatunk itt Laodiceában? A gyülekezet és benne a hívő keresztyének magukat gazdagnak látták, természetesen nem csak szó szerinti értelemben, hanem minden terén az életnek. Nem érte őket üldözés, nem voltak mély pontjai, látszólag minden rendben volt. Langy melegségét pontosan ez a hozzáállás okozta: nekem már nincs szükségem semmire, sem egyéni, sem közösségi szinten. A gyülekezetnek nem volt reális képe önmagáról, nem volt tisztába vele, hogy pont az, akit követtek egészen másként látja őket. Nem voltak vele tisztába, mert nem is érdekelte őket közönyösségükben, már nem akarták tudni Isten akaratát, nem foglalkoztak azzal, hogy mit szól az életükhöz Isten.

Mind egyéni, mind közösségi szinten nagyon veszélyes az, amit itt látunk: hamis kép önmagunkról, gyülekezetünkről. Gondoljunk csak bele, hova vezet ez? Ha nem vagyok tisztába azzal, hogy ki vagyok, éppen hol áll az életem vagy pedig kényelemből, esetleg a valóságtól való félelemből nem veszem a fáradságot, hogy őszintén szembe nézzek a tükörképpemmel, egy idő után az egész életem hazug és hamis alapokon nyugszik. Újra és újra oda kell állni Isten elé és megkérdezni őt, hogy Ő mit gondol, milyennek látja az életem. Fontos, hogy tisztázzuk, mi minden rakodott ránk az évek alatt, milyenné váltunk. Ha a kezdő képnél maradunk, meg kell vizsgálnunk, mit kell kidobni vagy csak egyszerűen átpakolni, új helyet keresni neki. Esetleg az imádságot vagy a szolgálatot, netalán a hit egy-egy területét kellene átgondolni? Az, hogy milyennek látjuk magunkat, meghatározza a tetteink irányát, jellegét is.

Ezért szól Jézus először a laodiceaikhoz a szembesítés hangján. Te gazdagnak mondod magad, én pedig látom, hogy nyomorult, szármalmas, szegény, vak és mezítelen. A felszín, a látszat mögé nézz Jézus és lerántja a gyülekezetet a valóság szintjére, mert a gyógyulás csak itt kezdődhet el.

Időnként velünk is ezt teszi: rámutat arra, hogy amit mi látunk, az nem feltétlenül egyezik azzal, mint amit ő lát. Éppen ezért az első és legfontosabb lépés a gyógyulás útján: kitárulkozás Isten előtt: itt vagyok Uram, állíts mérlegre, mutasd meg hova tart az életem. Hámozd le rólam mindazt, ami rám rakódott, amit felvettem az évek alatt és vezess a jó úton. Igen, jó lenne ezzel kezdeni a megújulást.

A második lépés, tulajdonképpen nem egy hanem mindjárt három részből áll. Azt mondja Jézus, hogy "végy tőlem tűzben izzított aranyat, hogy meggazdagodj, fehér ruhát, hogy felöltözz, és végy gyógyító irt, hogy megkend a szemed, hogy láss." Mire van tehát szükség ahhoz, hogy a langyos, közömbös, sokszor közönyös lelkiállapotból kikerüljünk? Hogy ismételten örömmel, lelkesedéssel éljük hívő mindennapjainkat?

Az első és legfontosabb a tűzben edzett, kipróbált hit, amiről itt Jézus beszél. Olyan hit, ami már átélte mélységeket és magasságokat, ami nem tűnik el az első nehézségnél. Az igazi gazdagság nem anyagiakban mérhető, nem a bankszámlánk nagyságán, hanem a krisztusi mérce szerint a hozzá ragaszkodó, tőle el nem forduló igaz hiten. Vajon mi hogyan állunk ezzel? Sokszor szóltunk már arról, hogy a hit ha nem szövi át életünk minden területét, olyan mintha nem is lenne. Megvan-e még bennünk az első szeretetnek a tüze? Kitarunk-e akkor is Krisztus mellett, ha az esetleg kényelmetlen, kellemetlen mások előtt? Kipróbált hittel éljük-e a mindennapokat vagy inkább szél ingatta nádszál hittel, ami hol ide, hol oda hajlik aszerint, ahogyan a szél fúj?

Vegyetek tőlem tűzben izzított aranyat, azaz gyertek énhozzám újra és újra, merítsetek hitet, erőt, töltekezzetek nálam, mondja Jézus. Ne máshol és másban keressétek, hanem bennem, hogy valóban gazdagok lehessetek.

A második dolog, amire szüksége van a gyülekezetnek és azon belül is elsősorban a tagoknak, fehér ruhára, ami eltakarja meztelenségét. Azt mondja a laodiceai textilkereskedőknek, akik a fekete gyapjából szőttek ruhákat: vegyetek tőlem fehér ruhát. Mert hiába van rajtatok a legújabb divat szerinti ruha, mégis meztelenek vagytok előttem. Bármilyen ruhát vesztek magatokra, kilátszik a testiségetek. Vegyetek tőlem olyan ruhát, ami eltakarja a ti testiségeteket. A bűnbocsánat fehér ruháját.

A mai ember nagyon sokat tesz a látszat kedvéért. Nagyon profi módon tudja takargatni az életének kényes, szégyellnivaló dolgait és rengeteg energiát fektetnek sokan abba, hogy szebbnek,

jobbnak, tökéletesebbnek mutassák az életüket. Kialakítanak egy hamis képet az életükről és ezzel nem csak a másikat, de saját magukat is becsapják. De még mindig jobb abban az álomvilágban élni, amit magam teremtek meg, mint szembe nézni a szomorú valósággal, hogy az életem számos ponton nem feltétlenül példaértékű. Igen, alapvetően ilyen az ember. Már Ádám is az első bűn elkövetésekor rögtön, szinte ösztönösen takargatni kezdte magát, hogy ne látszódjon tette.

Erre mondja azt Jézus, hogy az embereket be lehet csapni, de Istent nem. Sem a szavainkkal, sem az önmagunkról készített, megszerkesztett fotókkal, selfiekkkel, sem a külvilág felé vetített hamis képpel nem tudjuk őt becsapni. Előtte pórén, meztelenül állunk mindaddig, amíg őszintén és igaz bűnbánattal le nem borulunk. Végy tőlem fehér ruhát, mondja Jézus, mert nála van a megbocsátás, nála van az újrakezdés, a megtisztulás. A ruha a Biblia tanítása szerint mindig Krisztus igazsága, megigazulás. Azt mondja Jézus, hogy rátok adom én, de akarjátok? Akartok megigazult emberek lenni Krisztus által, az Ő kereszthaláláért? Elfogadjátok?

Végül pedig az igaz hit, a megbocsátás és megigazulás mellé szüksége van a gyógyuláshoz ennek a gyülekezetnek Krisztustól kapott gyógyító írta. Gondoljunk csak bele, Laodicea híres volt a szemkenőcséről és mégis azt mondja Jézus, hogy vakok vagytok, néztek, de nem láttok. Hiába van a kezetekben gyógyszer, hiába fejlesztettétek ki a csodaszert, rajtatok az nem segít, mert nem fizikai, hanem lelki látásra volna szükségetek. Mennyire aktuális Krisztus szava! Soha nem volt az emberiség történetében ilyen nagy szerepe a vizualitásnak. Gondoljunk csak bele, állandóan monitor, képernyő, kijelző előtt éljük az életünket. Mindent látunk, mindent illusztrálunk, hogy még jobban értsük és el tudjuk képzelni. Mégis a lelki dolgokra nézve vakok vagyunk. Igen, még hívó keresztyén emberként is, milyen sokszor nem látjuk meg a bűneinket, milyen sokszor nem fedezzük fel az Isten munkáját, keze nyomát az életünkbe. De vakok vagyunk túllátni saját magunkon is, észre venni a másikat, a szükségben lévőket. Végy gyógyító írt, hogy bekend a szemed, hogy láss! - kínálja számunkra a megoldást Jézust. Az ő szava, tanítása segít, hogy megszerezzük az igaz látást, ami által helyes önismeretre, énképre juthatunk, de ami által igazán tapasztalni fogjuk Isten jelenlétét az életünkben és ami segít, hogy észre vegyük a másikat, legyen az egy rászoruló, vagy egy gyülekezeti tag, aki mindig mellettem ül, de még talán egyszer sem szólítottuk meg egymást.

“Végy tőlem”, mondja! Jézus ingyen adja! Nyújtsd ki érte a kezedet, fogadd el! Végy tőle élőhitet, megtisztult életet, evangéliumi látást, - végy Tőle és vidd magaddal, - haza, a mindennapi életbe. Nem fontos, hogy hogyan jöttünk ide, közömbös szívvel, langymelegen, - az a fontos csak, hogy ne ugyanúgy távozzunk el innét, ahogy jöttünk, hanem megajándékozottan, fölruházva és gyógyultan!

Azzal kezdtem az igehirdetést, hogy szükséges időről időre önvizsgálatot tartani, végignézni hitünk lakásán. Most a végén még inkább hangsúlyoznunk kell az ige kapcsán ennek fontosságát, hogy ne jussunk a laodiceai gyülekezet sorsára. Jézus mai igéje ébreszteni, felrázni szeretni a közömbösségből, a közönyből, hogy újra felfedezhessük a hit csodálatos világát, hogy rádöbbenjünk a megbocsátás örömeire és tisztán látva életünket, képesek legyünk járni azon az úton amit Isten elénk adott. Ha egyénileg meg tudunk újulni Krisztus szavai által, akkor a közösségünk, gyülekezetünk is új erőre kap. Akkor valóban be fogja tölteni azt a küldetést, ami nélkül nem létezhetünk: menjetek el és tegyetek tanítványokká minden népet, ha kell hívó szóval, ha kell segítő kezekkel, ha szükséges, áldozatvállalással.

Adja Isten, hogy ez a megújulás átjárjon bennünket és erővel töltsön el. Ámen

Imádság, Miatyánk:

Áldás: Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, meg is segítelek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak. Ámen

Az Úr Jézus Krisztus legyen a mi gyülekezetünk Őriző Pásztora!

Szabó Elődné Melinda